

Sygn. akt III KO 43/17

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **S. B.**

skazanego z art. 280 § 2 k.k. i in.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 2 czerwca 2017 r.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 15 kwietnia 2015 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w E. z dnia 30 grudnia 2014 r., sygn. akt II K (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku S. B. o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

W dniu 16 maja 2017 r. do Sądu Najwyższego przekazany został przez Sąd Okręgowy w E. kolejny wniosek S. B. o wznowienie postępowania w sprawie tego Sądu o sygn. II K (...), zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 15 kwietnia 2015 r., sygn. akt II AKa (...). W uzasadnieniu wniosku skazany powołał się na popełnione jego zdaniem błędy w przeprowadzonym postępowaniu merytorycznym polegające na nieprzesłuchaniu pracowników strefy płatnego parkowania oraz niezabezpieczeniu zapisów monitoringu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego jest oczywiście bezzasadny w związku z czym należało odmówić jego przyjęcia bez podejmowania dodatkowych czynności w postaci wzywania go do uzupełnienia braku formalnego polegającego na sporządzeniu i podpisaniu takiego wniosku przez obrońcę.

Zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku niepochodzącego od osoby wymienionej w § 2 art. 545 k.p.k. (obrońca lub pełnomocnik) bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Taki właśnie charakter, a więc oczywiście bezzasadny, ma wniosek złożony obecnie przez skazanego S. B.. Wnosząc o wznowienie postępowania skazany odwołuje się do tych samych okoliczności, które były już rozpoznawane w toku poprzedniego postępowania o wznowienie (w sprawie o sygn. III KO 96/16). Stały się one przedmiotem analizy wyznaczonego wówczas skazanemu obrońcy z urzędu adw. M. G., który złożył – na podstawie art. 84 § 3 k.p.k. – jednoznaczną opinię o braku podstaw do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania. Zdaniem Sądu Najwyższego taki sposób zakończenia poprzedniego postępowania o wznowienie mieści się w pojęciu „rozpoznawanie”, o jakim mowa w powołanym wyżej art. 545 § 3 k.p.k. Badanie sprawy pod kątem możliwości sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania przez wyznaczonego dla wnioskodawcy obrońcę z urzędu jest przecież częścią rozpoznania takiego wniosku mającą na celu analizę okoliczności powoływanych przez osobę niewymienioną w art. 545 § 2 k.p.k. w kontekście określonych w rozdziale 56 Kodeksu postępowania karnego podstaw wznowienia postępowania. Stwierdzenie braku podstaw do złożenia wniosku o wznowienie przez podmiot profesjonalny jakim jest obrońca wyznaczony do dokonania czynności wymienionych w art. 84 § 3 k.p.k., zamyka więc postępowanie w tym przedmiocie, które może być kontynuowane lub rozpocząć się na nowo wyłącznie w wypadku złożenia wniosku przez obrońcę ustanowionego z wyboru lub pojawienia się nowych okoliczności albo faktów dotychczas nieznanych. Na takie nowe

okoliczności lub fakty skazany S. B. we wniosku obecnie złożonym, jak to zauważono wyżej, nie wskazuje.

Z tych względów postanowiono, jak na wstępie.

**Na postanowienie niniejsze przysługuje zażalenie do Sądu
Najwyższego w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.**